

Beschuldig

Teunie Suijker

© 2019 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3006 9
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Niemand zal begrijpen waarom ik dit doe,
maar het moet gebeuren.*

HOOFDSTUK 1

Langzaam wordt Esmé wakker en komt overeind. De morgenzon piept tussen haar gordijnen door.

Van haar nachtkastje pakt ze haar telefoon. Het is bijna half acht. Staan er nu al twintig nieuwe berichtjes in de hut-app? Snel drukt ze haar telefoon uit. Met een plof valt ze terug in haar kussen.

Haar Engelse lesboek klettert op de grond. Tot diep in de nacht had ze geleerd. Het lukte maar niet om al die Engelse woorden in haar hoofd te stampen. Vandaag heeft ze een repetitie.

Ze gooit het dekbed van zich af, stapt over een shirtje heen en gooit het raam open. De frisse ochtendlucht ademt ze diep in. De zon probeert al boven het huis van haar hartsvriendin Noor te klimmen. Het belooft weer een mooie, warme voorjaarsdag te worden.

Esmé laat haar ogen over de grote loods op het erf en de lege parkeerplaatsen voor de vrachtwagens dwalen. Bij het bruggetje zal ze straks samen met Simon Noor oppikken om naar school te gaan.

Ze moet snel weer eens met Noor afspreken om te logeren. Dat is altijd zo gezellig. Lekker lang samen kletsen, met een fles cola en chips bij de hand. Hoewel ... Water en een stuk komkommer zouden beter zijn, denkt ze, terwijl ze haar buik intrekt.

Haar blik zwerft verder tussen de hoge bomen door. Hé, fietst daar iemand over het schelpenpad? Ze knijpt haar ogen samen. Het is nog te schemerig om het goed te zien. Iemand fietst voorovergebogen over het pad dat voor het terrein langs gaat en tussen de bomen verdwijnt. Vreemd, op dat pad fietst nooit iemand. Behalve haar vrienden dan. Het pad slingert tussen de bomen door naar hun hut. De hut.

Met een ruk trekt ze de gordijnen weer dicht. Ze trekt haar rugtas van haar bureaustoel en grist haar spullen bij elkaar. Haar etui en agenda propt ze in haar tas. Hè? Haar brooddoos zit er nog in. Ze klikt hem open. Een weeïge geur dringt haar neus binnen. Bah, die boterham moet ze ergens kwijt zien te raken zonder dat moeder het ziet.

Waar zijn haar boeken voor Nederlands en aardrijkskunde? Ze kijkt haar kamer rond en schopt een shirt en een vestje aan de kant. Waarom lukt het haar niet meer om haar kamer netjes te houden? Het enige wat op zijn plek staat is haar skateboard. Wat zou ze nu graag willen skaten, tussen de weilanden door zweven naar de rivier. Zal ze vanavond gaan skaten? Dat is wel een heel goed plan, vindt ze zelf. Dan is ze deze schooldag doorgekomen.

De hoge tonen van een lied dringen tot haar door. Jasmijn, haar oudere zus, zingt beneden. Hoe kun je 's morgens zingen? Jasmijn is natuurlijk allang klaar om naar school te gaan. En ze heeft natuurlijk haar kamer opgeruimd, haar brood gesmeerd en haar schone brooddoos gevuld. Tegen haar hoeft moeder nooit te zeggen dat ze haar kamer op moet ruimen of haar huiswerk moet maken.

Esmé rommelt driftig tussen de spullen op haar bureau. Ineens willen haar vingers niet verder. Zorgvuldig pakt ze een vel papier met een tekst erop. Daar is ze gisteravond lang mee bezig geweest. Te lang, dat weet ze best. Maar ze vindt handletteren zo gaaf om te doen. De letters zijn goed opgedroogd.

Snel schuift ze het blad onder haar bureaulegger. Als papa het zou zien? *Er gaat niets boven huiswerk maken, tante*, hoort ze haar vader zeggen alsof hij naast haar staat.

Ze stopt de zwarte stiften en pennen in haar etui en draait ze de dop van de inktpot dicht. Haar kalligrafeerpen legt ze er voorzichtig naast. Op de grond ziet ze haar boek van Nederlands onder een rokje uit piepen. Ze bukt en raapt het op. Daaronder ligt haar favoriete meidenblad *Shine*. Het ligt nog dubbelgevouwen bij het verhaal van Inge. Dat wil ze vanavond nog eens lezen. Een rilling loopt over haar

rug. Inges leven lijkt op haar leven.

Zo, haar rugtas is vast ingepakt. Ze werpt een blik in de spiegel met de kinderachtige roze rand eromheen. Lieve help, wat kijkt haar spiegelbeeld haar verschrikt aan. De donkere kringen maken haar lichtgroene ogen dof. Haar kastanjebruine haar valt sluijk langs haar gezicht. Het heeft een voordeel: dat bedekt haar puistjes.

Het uitgeknipte stukje tekst uit *Shine*, dat ze gisteren op haar spiegel had geplakt, lacht haar uit: *Tips voor meer zelfvertrouwen*. Ogen van een knap meisje van haar leeftijd kijken haar zelfverzekerd aan. Het meisje is alles wat ze zelf niet is.

Esmé haalt wild een hand door haar haar. Met een paar stappen is ze bij de kast, trekt de deuren open, grist er wat kleding uit, pakt haar telefoon en duikt de badkamer in.

Met een resoluut gebaar draait ze de deur op slot en zet het eerste nummer van haar playlist hard aan. Het warme water laat ze over zich heen stromen. Ongemerkt draait ze de kraan hoger. Het water wordt steeds warmer, tot het bijna ondragelijk is ... Ze schrobt met de ruwe kant van de spons over haar huid. Steeds woester. Haar huid gaat pijn doen, maar haar nare gedachten ebben weg. Het maakt haar rustiger. Door de stoom ziet ze haast niets meer. Ze is in een grijs niemandsland.

Dan dringt er het geluid van gebonk tot haar door.

‘Es, wat ben je aan het doen?’ hoort ze Jasmijn roepen.

‘Ik ben mijn fietsband aan het plakken, nou goed,’ antwoordt Esmé.

‘Je doucht ’s morgens nooit.’

‘Eén keer moet de eerste keer zijn.’

‘Je staat er al een kwartier onder.’

‘Houd je mij in de gaten of zo?’ zegt ze kattig.

‘Ja, want ik wil naar school.’

Oeps, Jasmijn is niet snel boos. En natuurlijk gaat Jasmijn graag naar school. Esmé zucht.

‘Simon valt bijna in slaap op het bankje.’

‘Echt, is hij er al? Ik kom eruit.’

‘Zal ik twee boterhammen voor je smeren?’ vraagt Jasmijn.

‘Graag, thanks.’ Jasmijn is echt een lieverd.

In één keer draait Esmé de kraan op koud. Als hagelstenen striemt het water op haar warme lijf. Met een handdoek schuurt ze haar huid droog. Op sommige plekken prikt het. Maar ze voelt zich stukken beter.

Dan doorbreekt een zoemend geluid de stilte. Op haar scherm ziet ze een selfie van Simon bij het bankje. Ze grinnikt.

‘Kom op, Es,’ praat ze tegen zichzelf. ‘Snel aankleden.’

In een paar seconden heeft ze een strokenrokje en lichtgrijs shirtje aangetrokken. Ze klapt de deur van de badkamer open, loopt haar slaapkamer in en pakt haar rugtas van haar bed. Als ze de deur van haar kamer dicht wil trekken, trekt haar skateboard nog even haar aandacht. Ze steekt haar duim op. ‘Tot vanavond.’